

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa [...] Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego
Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w W.
przeciwko W.K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 lipca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 6 września 2017 r., sygn. akt VI ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) odstępuje od obciążenia pozwanego kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz powoda.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwany wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które przedstawił jako pytania: „Czy sprecyzowanie podstawy powództwa w ten sposób, że powód pozostając w ramach tej samej wysokości roszczenia, wskazuje inną umowę (umowę z innej daty i o innym numerze) niż ta, z której wedle pierwotnych twierdzeń miała wynikać dochodzona wierzytelność, stanowi jedynie doprecyzowywanie twierdzeń pozwu w zakresie jego podstawy faktycznej, czy też ze względu na to, że o tożsamości roszczenia przesądza nie tylko jego wysokość ale także, a nawet przede wszystkim, podstawa faktyczna, z której ono wynika, takie sprecyzowanie powództwa jest w istocie zgłoszeniem nowego roszczenia w miejsce pierwotnie dochodzonego? Czy uprawnione w świetle obowiązujących przepisów prawa, ustalonych zwyczajów i zasad współżycia społecznego (art. 56 i art. 65 § 1 i § 2 k.c.) jest wnioskowanie, że umowa przelewu wierzytelności dokonana pomiędzy podmiotami profesjonalnie działającymi na rynku finansów i obrotu wierzytelnościami, określająca stosunek prawny, z którego ona wynika (poprzez wskazanie numeru umowy kredytowej i daty jej zawarcia), może obejmować także tożsamą - ale jedynie wedle twierdzeń samego wierzyciela - wierzytelność co do wysokości, w stosunku do tego samego dłużnika, wynikającą z innego stosunku prawnego (innej umowy, o innym numerze i z innej daty), czy też

w przypadku takich umów, m.in. ze względu na pewność obrotu, ochronę praw osoby trzeciej (dłużnika) i podwyższone wymogi w stosunku do podmiotów profesjonalnych, należy opierać się na językowym brzmieniu umowy przelewu?”

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania na problem o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygnięty w dotychczasowym orzecznictwie i wymagający pogłębionej wykładni. Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których ono powstało. Zagadnienie powinno być ponadto „istotne” z uwagi na wagę problemu interpretacyjnego, którego dotyczy dla systemu prawa. Skoro jednak skarga kasacyjna jest wnoszona w konkretnej sprawie, to zarówno charakter rozpoznawanego roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy byłby związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Problemy sformułowane przez pozwanego nie mają cech określonych wyżej, są kazuistyczne i wiążą się nie tyle z koniecznością ustalenia wykładni przepisów prawa, na które powołuje się pozwany, co z oceną, czy przepisy te zostały prawidłowo zastosowane w ustalonych okolicznościach sprawy, ale także w świetle zgromadzonych w aktach pism i utrwalonych w nich danych o przebiegu postępowania. Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że powód wywodził swoją legitymację w sprawie z umowy przelewu wierzytelności zawartej z bankiem, który udzielił pozwanemu kredytu. Pomędzy stronami umowy przelewu nie było żadnych wątpliwości co do tego, jakiej wierzytelności przelew dotyczył i co do skutków, jakie wywołała umowa o jego dokonanie. Pozwany nie twierdził, żeby łączyła go z bankiem - zbywcą wierzytelności jakaś inna umowa kredytowa i żeby z tego powodu mogły powstawać wątpliwości co do tego, jakiej wierzytelności dotyczy żądanie pozwu, zwłaszcza, że jej oznaczenie w pozwie z odwołaniem się do daty zawarcia umowy rachunku bankowego, z którą umowa kredytowa pozostawała

w związku było raczej niedokładnością niż błędnym określeniem wierzytelności, której dotyczyło żądanie.

Pozwany powołał się także na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), mającą wynikać z tego, że Sąd Apelacyjny z naruszeniem art. 61 § 1 k.c. uznał oświadczenie o wypowiedzeniu pozwanemu umowy kredytu za skutecznie doręczone w trybie zastępczym (podwójnej awizacji), chociaż z ustaleń wynika, iż oświadczenie to zostało wysłane na nieaktualny w świetle dokumentacji umownej adres pozwanego, który nie miał możliwość zapoznania się z jego treścią, a ponadto błędnie przerzucił na pozwanego ciężar wskazania, że nie jest dłużnikiem powoda.

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego wyroku nie potwierdza tezy skarżącego o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, mogącej zachodzić tylko w razie ewidentnej i widocznej już na pierwszy rzut oka wadliwości zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań.

Sąd Apelacyjny wyjaśnił, z jakich przyczyn doręczenie pozwanemu oświadczenia o wypowiedzeniu umowy uznał za skuteczne, wskazał, jakie adresy do korespondencji i zamieszkania pozwany podał bankowi, z którym pozostawał przez długi czas w stosunkach umownych. Adres, na który bank wysłał pozwanemu oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytowej nie był adresem dowolnym, lecz jednym z identyfikowanych przez pozwanego jako jego adres do korespondencji. Doręczenie zastępcze oparte jest na domniemaniu, że pismo dotarło do rąk adresata i że w ten sposób doręczenie zostało dokonane prawidłowo. Domniemanie to jednak może być przez stronę obalone. Adresat może bowiem dowodzić, że pisma nie otrzymał i o nim nie wiedział, gdyż osoba, której pismo doręczono zastępczo, bądź urząd, w którym je złożono, nie oddały mu pisma (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 8 marca 2005 r., IV CZ 6/05, nie publ.). Pozwany takich okoliczności nie podnosił.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 108 § 2 i art. 102 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

jw